

РЕШЕНИЕ

№ 3294

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Юлия Раева

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2111** по описа за **2014** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 5825 от 27.02.2014 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма], вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], офис 9, представлявано от управителя М. А. Н., срещу Съдебно решение без номер от 09.12.2013 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 11 състав по нахд № 18888 по описа за 2013 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление № 22-2206145 от 20.09.2013 г. (НП), издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ.

В касационната жалба и в съдебното заседание пред настоящата инстанция касаторът твърди, че пропускането на срока по чл. 62, ал. 3 КТ не е довело до вредни последици нито за работника, нито за държавата. Релевира довод, че наложеното наказание е несправедливо високо. Всички дължими данъци и осигуровки са надлежно внесени. Коригирано е и уведомлението, за което е наложена спорната

имуществена санкция. Поддържа, че се касае за грешка на счетоводител от счетоводната фирма. Предвид изложеното моли отмяната на обжалвания съдебен акт и отмяна на спорното НП.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът [фирма] поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена. Ответникът Дирекция „Инспекция по труда” - С. чрез процесуалния си представител юрк. З., оспорва жалбата. По същество моли съдебното решение, предмет на касационна проверка, да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на въззивния съд следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН (вж. таварителница на л. 4 от делото) и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу спорното НП. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 15.04.2013 г., считано от същата дата, [фирма] е прекратило трудовото правоотношение с Д. Т. Т., ЕГН [ЕГН]. За това обстоятелство, по реда на чл. 62, ал. 5 КТ, работодателят е уведомил НАП след изтичане на 7-дневния срок по чл. 62, ал. 3 КТ на 03.06.2013 г. по електронен път, а НОИ е уведомен за прекратяване на правоотношението считано от 27.05.2013 г. След прекратяване на правоотношението, Т. започнал да получава обезщетение за безработица, считано от 15.04.2013 г.

За извършване на проверка по обстоятелствата, отразени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП, в производството пред СРС са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателства, чрез разпита на Р. Е., актосъставител в хода на административнонаказателното производство.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд е направил следните правни изводи:

При съставяне на АУАН и издаване на спорното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да го опорочат или да доведат до ограничаване правото на защита на нарушителя. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на предписанията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН и на предвидения за това процесуален ред, а АУАН е редовно връчен на лицето.

Съдът е взел предвид разпоредбите на чл. 62, ал. 3 и ал. 5 КТ и е приел, че за

прекратеното на 15.04.2013 г. трудово правоотношение НАП е уведомена едва на 03.06.2013 г., с което е извършено от обективна страна нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ. Предвид това, че е ангажирана отговорност на юридическо лице субективната страна не е изследвана. Въззивният съд е намерил, че нарушението не представлява маловажен случай и нормата на чл. 415в, ал.1 КТ е неприложима, тъй като разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ изрично изключва възможността за прилагане на привилегированата разпоредба по ал. 1 за случаите на нарушения на чл. 62, ал. 3 КТ. Изложил е съображения, че при определянето на административното наказание правилно е приложена нормата на чл. 414, ал. 3 КТ като имуществената санкция законосъобразно е била определена в минимален размер. Предвид всичко изложено въззивният съд е намерил, че извършеното от [фирма] е безспорно доказано и административнонаказващият орган правилно е ангажирал административнонаказателна отговорност на касатора като му е наложил имуществена санкция в минимално предвидения в чл. 414, ал. 3 КТ размер от 1500,00 лв.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав след съвещание намира, че постановеното от СРС съдебно решение е правилно и законосъобразно. Доводите в касационната жалба са неоснователни, поради което решението, предмет на касационна проверка, следва да бъде оставено в сила.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и наведеното касационно основание за несправедливост на наложеното наказание. Въз основа на фактите, установени от въззивния съд, касационната инстанция намира, че изводите му за законосъобразност на спорното НП са направени в съответствие със закона. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Настоящият касационен състав споделя направените в обжалвания съдебен акт правни изводи досежно наличието на материална компетентност на издателя на АУАН и спорното НП, както и извода за съставянето и издаването на тези актове в съответствие с изискванията на ЗАНН.

Съгласно чл. 62, ал. 3 КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.

Правилна и законосъобразна е преценката на въззивния съд, че от обективна страна [фирма] е осъществило състава на административно нарушение като е нарушило разпоредбите на посочената разпоредба. В., в жалбата, подадена до СРС и в касационната жалба, [фирма] не оспорва извършването на вмененото му нарушение, но моли да се приложи привилегированата разпоредба на чл. 415в КТ и нарушението да се квалифицира като маловажно. Пред СРС и пред касационната инстанция

поддържа, че от извършеното деяние не са произтекли вредни последици. Въззивният съд е приел, че конкретно констатираното нарушение не представлява маловажен случай, тъй като разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ изрично изключва възможността за прилагане на привилегированата разпоредба в случаите на нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ. Отчетено е, че процесното нарушение не бележи по – висока степен на обществена опасност от класическия случай, поради което законосъобразно имуществената санкция е индивидуализирана в минималния законоустановен размер от 1500,00 лв. и не може да бъде намалена.

Съгласно чл. 415в, ал. 1 КТ, в относимата редакция, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 до 100,00 лв. Според ал. 2 на същия член не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 2 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ. Предвид цитираната разпоредба на чл. 415в, ал. 2 КТ и правната квалификация на извършеното от касатора административно нарушение очевидно е, че приложното поле на чл. 415в, ал. 1 КТ не се разпростира върху нарушения на чл. 62, ал. 3 КТ, каквото е и нарушението в настоящия случай. По тези съображения съставът на АССГ приема, че извършеното от [фирма] административно нарушение не представлява маловажен случай по чл. 415в КТ, който с оглед липсата на вредни последици за работниците да оправдава по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Предвид това на [фирма] не може да бъде наложена имуществената санкция в размерите, посочени в чл. 415в, ал. 1 КТ, както законосъобразно е приел и районният съд.

Правилна и законосъобразна е преценката на районния съдия относно неприложимостта на института по чл. 55 от Наказателния кодекс в административнонаказателното производство. Член 15, ал. 2 ЗАНН в случая е неприложим. Наложено административно наказание е индивидуализирано в минимален размер с оглед нормата на чл. 414, ал. 3 КТ, поради което районният съд не е имал възможност да намали размера на „имуществената санкция“, предвид разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН и изричната забраната за определяне на наказанието под предвидения най-нисък размер. В този смисъл неоснователно е оплакването за несправедливост на наложеното наказание.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 09.12.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11 състав по а.н.д. № 18888 по описа за 2013 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2206145 от 20.09.2013 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, във вр. с чл. 414, ал. 3 от същия на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.